

En un pueblo de Castilla, donde se han arruinado ya tres diputados, convencido uno de los candidatos de su derrota, se retira de la lucha a las dos de la tarde. En la plaza pública, sentados frente a la iglesia, hay un grupo de más de ochenta electores, que vieron llegar la subasta de los sufragios desde veinte pesetas, a que votaron los más madrugadores, hasta sesenta pesetas. Cae como un rayo entre aquellos puritanos la noticia de que cesó la lucha. ¿Cómo pueden robarles el precio de su voto? Cercan o quieren cercar la casa del que se da por vencido; este huye saltando las tapias de los corrales, y se aleja en un automóvil a sesenta kilómetros por hora. Los electores, burlados, sacian sus iras con la urna, que cae hecha pedazos.

De una epístola de un clérigo del campo de Navarra: «Le votaré con sumo gusto. Yo nada pido por mi voto; pero... puede enviarme cincuenta pesetas para el cepillo de las Animas».

En el mercado de una villa norteña: —¿Votas o no votas? —¿Cuánto me vale? —Pide tú —¿A cómo está la carne de cerdo? —A cinco pesetas. —Que me pesen. La báscula marca ochenta y dos hilos y medio. El elector, hombre espléndido, sólo cobró ochenta y dos duros por el voto.

Tal vez haya quien celebre estos sucesos y con algazara los comente. Son tristísimos: acusan una perversión moral, una carencia completa de dignidad y revelan la incultura, la inconsciencia y el impudor de estos seres degradados, que luego acusarán a los políticos y maldecirán al diputado.

Es menester el cauterio y aplicarlo con urgencia. Si no se extirpan de raíz estos delitos de simonía civil, que nadie piense en días mejores.

Señores del Supremo, los que formáis el Tribunal de actas protestadas: Donde aparece la huella de este tráfico inmundo, poned vuestra mano de hierro; castigad el distrito.

Diputados y senadores que formáis el Parlamento: Si en algo os estimáis y sinceramente queréis dignificar el cargo, votad una ley para inhabilitar durante diez años para todo empleo de cargo público a los sobornadores.

Esta gravísima cuestión de moralidad política, de ética pública, tiene que ser abordada sin pérdida de tiempo y resuelta con inaplazable urgencia. Si no, dentro de diez años, el Parlamento español será el fruto de un vitando comercio, el más odioso y el más vil que se concibe. Terrible es traficar con la carne humana; pero más abominable es el agio con la conciencia y las ideas.

AUGUSTO BARCIA

Un escándol

La nit de Pàsqua varen produir un avalot en el cafè de La Unió Lliberal N'Isidre Genevat i l'apoderat del Banc de Préstecs, En Francisco Campistol, motivant forta alarma entre els concurrents al cafè i a la sala del ball que s'estava celebrant.

Sembla que el «Sidro de la Bòvila» es va permetre el luxe d'insultar a un soci de la casa, i, en ésser reptat per la seva poca educació, es va conduir amb frases i gestes gens en consonància amb el respecte que mereix tota societat.

L'apoderat del Banc de Préstecs i Descomptes, sens dubte per a no desmentir la seva condició de barrilaire i escandalós, va fer chor tot seguit al Genevat, veient-se ambdós obligats a eixir del local social en mig de la general protesta.

Tenim entès que la Directiva de La Unió Lliberal ha pres cartes en l'assumpte, car no pot consentir-se que siguin socis de la casa, —es diguin com vulguin—els que hagin de pertorbar la tranquil·litat de l'Associació, puix precisament per la seva serietat i constant prova de cultura s'ha fet respectar de tots els estaments socials de la ciutat.

Un "truc" de la Lliga

La Lliga Regionalista, davant de la desfeta en que s'ha col·locat després de la consumació del pacte de Sans i de les censures i indignacions de que és objecte diàriament pels bons catalans, ha ideat un «truc» que, d'eixir-li bé, hauria resolt el problema de la vergonya al qual està sotmesa.

Aquesta volta el «truc», però, no ha sortit pas com ella s'havia ideat, fent servir de «miggo» a la Associació Nacionalista de Terrassa, amb tal de que aquesta es posés a fer de redemptor, cridant al senyor President de la Mancomunitat per a que aquest, escoltant (?) la veu d'aquells nacionalistes terrasencs, procurés posar fi a les discòrdies existents entre els «minyons» d'«Acció Catalana» i els falsos elements de la Lliga Regionalista, promotora de les fondes discòrdies, a fi de que «esborrant» tot el passat, es donessin les mans per a lluitar en les vinents eleccions per a diputats de la Mancomunitat, posant per mirall la probabilitat de que essent «dos elements» nacionalistes els que acudeixen a la brega contra els seus enemics, les forces es dividirien i podrien donar les majories a aquests darrers.

El «truc» ja està ben cercat per a impressionar a la gent de bona fè però no ha vist l'Associació Nacionalista de Terrassa que les seves argumentacions, si nó fessin riure, no foren estimables ni per a tenir-se en compte.

Primerament, que no seran dues forces nacionalistes les que lluitaran en les pròximes eleccions, sinó una de sola, una verament nacionalista, que és Acció Catalana.

La Lliga Regionalista, que no ho ha sigut mai de nacionalista, integrada per elements mancats de tota moral patriòtica, falsos catalans, traïdors a Catalunya, lluitarà enfront dels primers, del braç, com és natural, de certs elements contraris a les aspiracions de Catalunya.

Sentat aquest punt essencial, queda desfet el cos de la seva principal argumentació.

Per altra part, els nacionalistes radicals, els separatistes intransigents, no creuen que Acció Catalana caigui en aquest «truc», secundat pels de l'Associació Nacionalista de Terrassa, perquè Acció Catalana està integrada per elements que tenen dignitat de les ofenses inferides a Catalunya per la Lliga Regionalista, i que ni somniant poden anar junts «per Catalunya», que diuen els senyors de la Lliga Patriòtica, dic, Regionalista, en les properes eleccions.

Cap català que tingui consciència de català, que s'estimi una engruna, pot anar amb qui tan descaradament va pactar amb certs elements i en la forma que va fer-ho, per a robar un acta a un candidat honradament nacionalista.

Aquesta infàmia no ha pasat; està present; es manté ben viva dintre el cor de cada català, i Catalunya ha de contestar-la ben dignament el dia 19 de juny.

Seria d'una comoditat extraordinària que, després d'haver comès un delictes tan greu i de tanta transcendència, que amb aquesta facilitat tan pasmosa com proposen els nacionalistes terrasencs, es tirés el vel de l'oblit; i... tant amics com abans.

L'Associació Nacionalista de referència, en proposar la concòrdia aludida, no ha capít el seu abast i inconscienment i de bona fè s'ha prestat a fer de joguina dels elements antinacionalistes com són els de la Lliga Regionalista. Per això no és d'estranyar que, cridats aquests pel senyor president de la Mancomunitat, hagin restat tan incondicionalment a la seva disposició, animats de tota concòrdia.

No! Catalunya deu rebutjar als traïdors, als falsificadors i usurpadors d'actes. Catalunya deu escupir al rostre d'uns catalans tan falsos

A una infàmia

«Gent d'Ara» acusa a uns empleats municipals d'haver atropellat un vellet que «no ha comès altre delictes que el de votar a en Josep M.ª Trías de Bes», siguent detingut, portat al calabòç i malmès a cops de bastó.

Fetes les degudes investigacions, podem afirmar que d'això que assegura el confrere nacionalista sols hi ha de cert que el tal subjecte, anomenat Josep Brau Pou, per anar borratxo i promoure escàndol en la via pública, va ésser portat al calabòç.

Llamentem el disgust que això ha proporcionat als electors d'en Trías, als quals assegurem que els empleats municipals no rectificaran, abans al contrari, perseveraran en el compliment de llur deure, que és, en aquest cas, l'evitar que uns borratxos promouguin escàndols; sense que els importi el que siguin electors del candidat regionalista o altra mena d'electors.

Ah! a allò de que respondran a l'atac amb l'atac, restem tranquils; car tenim seguretat de que no pasará d'un atac... de nervis; per no dir de ràbia.

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Granollers

